

младъ, хубавецъ и богато облѣченъ. Щомъ са вѣсти съ разтреперанъ гласъ извика: „Мили мои дѣца! моя Росалино! . . .“

— Татко ви! татко ви! извика Русалина, която позна мъжа си, и отъ голѣма радостъ неможи изпървомъ нищо повѣче да каже. Баща, майка и дѣца останахъ много време упоени отъ таквази голѣма радостъ, щото тя не може нито да са изрѣче нито да са опише.

Болярина обади на жена си че былъ тръгналъ препушкомъ, придруженъ отъ твърдѣ много конници, за да доде при нея, но че скалиститѣ тѣсны пѣтеки по тѣхъ планины накарали го да остави назадъ своитѣ си, и пѣшки прстигналъ, придруженъ само отъ единъ свой войникъ, когото пусналъ да излѣзе предъ нея, преди да ѝ са вѣсти самъ си той, да я пригрови за ненадѣйната радостъ на тѣхното виждане. Тогази войника, който бѣ са вѣстилъ най-напредъ на болярката, зе воля да иде да пресрѣщне войскаритѣ, а Росалина запыта мъжа си какъ е сполучилъ да изброди нейната постиняшка кѣщица.

„Мила моя Росалино, каза Арно, нашето сбирание е плодъ на твоео добро струване, а най-вѣче плодъ отъ твоитѣ сторены добрины на колибарскытѣ дѣчица. За това добро Господъ ти заплати, като върнѣ на твоитѣ дѣца